

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Van Dai Cao**, IČO: 25494686,
sídlem Školní 148, 417 53 Světec,
zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2016, č. j. 10897-2/2016-900000-304.8,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2016, č. j. 10897-2/2016-900000-304.8, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 21. 1. 2016, č. j. 9173/2016-620000-12. Tímto rozhodnutím celní úřad podle § 135zk odst. 2 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 30. 6. 2015 (dále jen „zákon o spotřebních daních“), uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč za správní delikt podle § 135zk odst. 1 písm. a) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že minimálně dne 31. 3. 2015 ve své provozovně s názvem *Camel-Shop* na adrese Petrovice č. p. 69 umožnil skladování a prodej neznačených tabákových výrobků (jednotkových balení cigaret vyjmenovaných v rozhodnutí). Celní úřad svým rozhodnutím současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč a podle § 135zcc odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních rozhodl o propadnutí zajištěných tabákových výrobků. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému nahradit žalobci náklady soudního řízení a případně aby uloženou sankci modifikoval.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal rozpor napadeného rozhodnutí, jakož i prvostupňového rozhodnutí, s právními předpisy. Nesouhlasil se způsobem vypořádání odvolacích námitek a zdůraznil, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, čímž nezhojitelně porušily § 3 správního řádu, resp. zjištěný skutkový stav vyložily v jeho neprospěch. Žalobce se rovněž domníval, že zjištěný skutkový stav neměl oporu ve spisovém materiálu, který poskytoval podklady pro zcela jiné rozhodnutí. Připomněl, že podle § 50 odst. 3 správního řádu musí správní orgány i bez návrhu zjistit všechny okolnosti svědčící ve prospěch toho, komu má být uložena povinnost. Žalobce podotkl, že žalovaný porušil i § 52 a § 50 odst. 4 správního řádu, které se týkají provádění důkazů nutných ke zjištění stavu věci, a také § 37, § 2 odst. 3, § 4 odst. 2 a 4 správního řádu. Dále namítal nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí. Uvedl, že výrok rozhodnutí o správním deliktu musí přihlížet k § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a z toho dovodil, že výroková část prvoinstančního rozhodnutí neobsahovala dostatečnou konkretizaci jednání, jehož se měl dopustit. Vypořádání žalovaného s touto odvolací námitkou považoval žalobce za nedostatečné. Vedle toho namítal, že při provádění kontroly nebylo dodrženo jeho právo na spravedlivý proces, neboť v době, kdy bylo zahájeno místní šetření v provozovně žalobce, nebylo konáno žádné řízení, tedy se jednalo o neformální kontrolu. Žalobce připustil, že celní úřad má možnost provádět místní šetření podle § 80 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a při něm zajišťovat důkazy, nicméně za takový důkaz nelze považovat jediný podklad, který měl celní úřad pro své rozhodnutí, tj. protokol o místním šetření. Podle žalobce je protokol o místním šetření podstatný pro zajištění předběžné informace k otázce důvodnosti vedení dalšího řízení, nicméně pokud celní úřad zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení správního řízení, je nezbytné provádět dokazování v rozsahu stanoveném pro daný typ řízení, tj. zejména vyslechnout žalobce při plném zachování jeho práv, neboť jeho sdělení v protokolu o místním šetření nelze považovat za dostatečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poukázal na skutečnost, že při nenadálé kontrole byl omezen na právu na právní pomoc a na jednání ve svém rodném jazyce.

3. Podle žalobce nebyla naplněna materiální stránka předmětného správního deliktu. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že každé jednání, které vykazuje zákonné znaky daného správního deliktu, je společensky škodlivým správním deliktem. Zdůraznil, že tento závěr ignoruje materiální stránku deliktu, neboť shledal společenskou škodlivost již při naplnění formálních znaků deliktu. Žalobce poznamenal, že se jednalo o jeho pochybení, neboť pouze zapomněl v regálech se zbožím dříve nakoupené krabičky cigaret, které byly zdaňovány jinou sazbou, přičemž nová sazba v době kontroly platila pouhých několik týdnů. Konstatoval, že daň na zajištěných cigaretách byla řádně zaplacená a při množství zajištěného zboží byla státní pokladna ochuzena jen o 63 Kč, přičemž žalobci hrozila pokuta v minimální výši 50 000 Kč. Podle žalobce je proto společenská škodlivost postiženého jednání skutečně minimální a za dostačující by bylo možno považovat zabavení nevyhovujících balení cigaret. Tvrzení žalovaného o povinnosti uložit pokutu označil žalobce za alibistické zbavování se odpovědnosti za spravedlivé rozhodování a poukázal na zásadu materiální pravdy, kterou byly správní orgány při své činnosti vázány, a nutnost hledat spravedlivé řešení. Připomněl, že Ústavní soud netoleruje orgánům veřejné moci a obecným soudům formalistický postup za použití sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti, kdy soud není vázán doslovným zněním zákona (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 nebo Pl. ÚS 19/98), a odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 16/2003, které uvedené názory Ústavního soudu převzalo. Podle žalobce bylo v jeho případě rozhodováno v rozporu s uvedenými principy.
4. Žalobce dále namítal nedostatečné a paušální odůvodnění výše uložené sankce, neboť celní úřad pouze konstatoval, že pokuta byla uložena v minimální výši a nižší být nemůže. Doplnil, že celní úřad neuvedl nic, co by poukazovalo na skutečné ohrožení zájmů společnosti. Zopakoval, že míra společenské škodlivosti jeho jednání byla mizivá. Podle žalobce se ve vztahu k následkům deliktního jednání a jeho rozsahu nelze domnívat, že uložená pokuta byla přiměřená. Zdůraznil, že výši sankce je nutno vztáhnout ke konkrétní osobě a přihlížet k rozdílným možnostem osob. Podle žalobce není daná sankce schopna dosáhnout svého účelu. Podotkl, že likvidační sankce, kterou je i pokuta uložena žalobci, je způsobilá mít spíše opačný efekt. Připomněl, že je dosud netrestaný, má všechna potřebná povolení a vždy respektoval zákony České republiky, o čemž svědčí i to, že zajištěné tabákové výrobky byly kolkovány, tj. daň byla odvedena. Dodal, že si nebyl zcela vědom nové právní úpravy, což jej sice neomlouvá, nicméně je nutno vidět, že se vědomě nesnažil obcházet zákon. Uloženou sankci proto označil za nespravedlivou.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. K námitkám žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tyto otázky byly předmětem odvolacího řízení. Zdůraznil, že procesní práva žalobce byla v řízení o správním deliktu zachována. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno na základě kontrolního zjištění a ústního jednání se žalobcem, která byla zaznamenána v protokole o místním šetření. Podotkl, že žalobce byl při zahájení místního šetření řádně poučen o právech a povinnostech včetně práva na tlumočníka a možnosti činit podání a jednat v jazyce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

národnostní menšiny. Tomuto poučení žalobce porozuměl, což potvrdil svým podpisem. Žalovaný podotkl, že shledal důkazní prostředky obsažené ve správním spise dostatečnými, přičemž protokol

o místním šetření byl listinou vydanou veřejnoprávním orgánem v mezích jeho pravomoci, která do provedení důkazu opaku osvědčuje, jak předmětné jednání probíhalo, co zahrnovalo a co při něm bylo tvrzeno. Připomněl, že žalobce se na základě oznámení o zahájení řízení o správním deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních dostavil na celní úřad, kde byl opětovně poučen o svých procesních právech a povinnostech a byl seznámen se správním spisem. Sám žalobce podle žalovaného na závěr jednání uvedl, že všemu rozumí a dále se ve věci vyjádřit nechce.

6. Tvrzení žalobce, že neposoudil materiální stránku deliktu a shledal společenskou škodlivost již při naplnění formálních znaků deliktu, žalovaný striktně odmítl. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 14/2011 a setrval na definici společenské škodlivosti správního deliktu, kterou uvedl na straně 7 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že tvrzená nepřiměřenost výše uložené sankce na samé spodní zákonné hranici nemůže vést k jejímu snížení či nemůže být upuštěno od jejího uložení, jak se domnívá žalobce, neboť pro takový postup není opora v zákoně. K námitce nedostatečného odůvodnění uložené sankce žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za dostatečné.

Ústní jednání soudu

7. K ústnímu jednání soudu konanému dne 5. 12. 2018 se právní zástupce žalobce bez omluvy nedostavil, ačkoli byl řádně předvolán.
8. Pověřený pracovník žalovaného při tomto jednání odkázal na písemné vyjádření žalovaného k žalobě a setrval na názoru, že žaloba by měla být zamítnuta. K poukazu žalobce na nespravedlnost uložené sankce doplnil, že správní orgán v rámci své správní úvahy neměl možnost se odchýlit od zákonem stanovené dolní sazby sankce. Dále podotkl, že v jiné věci týkající se sankce za totožný správní delikt Nejvyšší správní soud neshledal důvod k podání podnětu Ústavnímu soudu ke zrušení dané právní úpravy.

Správní spis

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 31. 3. 2015 od 13:30 hodin provedl celní úřad v provozovně žalobce *Camel-Shop* v Petrovicích č. p. 69 místní šetření. Zjistil, že žalobce skladuje neznačené tabákové výrobky – cigarety označené tabákovou nálepkou „O“ předcházející nové sazbě daně po rozhodném datu. Jednalo se o jednu krabičku tabákového výrobku Moon (23 kusů cigaret na krabičku) s kolkem „O“ za cenu 81 Kč, jednu krabičku tabákového výrobku Benson + Hedges Silver (20 kusů cigaret na krabičku) s kolkem „O“ za cenu 74 Kč, deset krabiček tabákového výrobku Benson + Hedges Gold (20 kusů cigaret na krabičku) s kolkem „O“ za cenu 90 Kč, tj. celkem za 900 Kč, dvě krabičky tabákového výrobku LD Red 100 (20 kusů cigaret na krabičku) s kolkem „O“ za cenu 72 Kč, tj. celkem za 144 Kč, dvě krabičky tabákového výrobku Viceroy Red (20 kusů cigaret na krabičku) s kolkem „O“ za cenu 139 Kč, tj. celkem za 278 Kč, a čtyři krabičky tabákového výrobku Viceroy Blue (20 kusů cigaret na krabičku) s kolkem „O“ za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cenu 139 Kč, tj. celkem za 556 Kč (dále jen *předmětné cigarety s kolkem „O“*). Z protokolu o místním šetření soud dále zjistil, že téhož dne v 14:30 hodin bylo se žalobcem v místě šetření zahájeno ústní jednání za účelem prokázání značení a zdanění vybraných tabákových výrobků. Žalobce uvedl, že cigarety jsou jeho, koupil je u firmy Geco, některé nabývací doklady měl u sebe, některé u účetní. Žádost o úřední dozor nad zničením vrácených tabákových nálepek společně se soupisem žalobce nepodal, neboť o tom nevěděl. Uvedl, že věděl o tom, že jednotkové balení cigaret značené písmenem „O“ na tabákové nálepce se po datu 1. 3. 2015 nesmí nabízet ani skladovat, ale nerozuměl tomu. Závěrem správce daně ve smyslu § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních zahájil řízení s cílem prokázat, zda se zajištěným zbožím bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 118c odst. 1 nebo 2 zákona

o spotřebních daních. Protokol o místním šetření, obsahující řádné a obsáhlé poučení (včetně práva na tlumočníka a práva na jednání v jazyce národnostní menšiny) žalobce vlastnoručně podepsal, čímž současně potvrdil, že poučení porozuměl. Místní šetření bylo fotograficky zdokumentováno. Předmětné cigarety s kolkem „O“ žalobce celnímu úřadu vydal dobrovolně (viz úřední záznam ze dne 31. 3. 2015, č. j. 43585-2/2015-620000-62) a celní úřad je podle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních jako neznačené tabákové výrobky ve smyslu § 118c odst. 3 téhož zákona rozhodnutím ze dne 31. 3. 2015, č. j. 43585-3/2015-620000-62, zajistil.

10. Přípisem ze dne 21. 12. 2015 celní úřad oznámil žalobci, že zahájil řízení o správním deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, jehož se žalobce měl dopustit tím, že umožnil neoprávněné skladování a prodej tabákových výrobků označených tabákovými nálepkami, které odpovídaly sazbě daně bezprostředně předcházející nové sazbě daně, a proto byly podle § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních považovány za neznačený tabákový výrobek. Současně celní úřad žalobce poučil o jeho právech ve správním řízení, informoval jej, že má dostatek důkazních prostředků pro vydání rozhodnutí (fotodokumentace, protokol), a poskytl mu možnost se k nim vyjádřit. Dne 15. 1. 2016 v 9:45 hodin proběhlo na celním úřadě ústní jednání, kterého se žalobce osobně zúčastnil. Žalobce byl opětovně řádně poučen, byl seznámen s celým spisovým materiálem a uvedl, že všemu rozumí a k věci se nechce dále vyjádřit. Následně vydal celní úřad rozhodnutí ze dne 21. 1. 2016, jímž žalobci uložil pokutu 50 000 Kč za správní delikt podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, povinnost nahradit náklady řízení a podle § 135zzc odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních rozhodl o propadnutí zajištěných tabákových výrobků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 23. 3. 2016.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou upozorňující na nepřezkoumatelnost rozhodnutí celního úřadu spočívající v nedostatečné konkrétnosti jeho výrokové části. Soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 4 podrobně vysvětlil, z jakého důvodu dospěl k závěru, že výroková část prvoinstančního rozhodnutí splňuje náležitosti § 68 odst. 2 správního řádu, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66, publ. pod č. 1975/2010 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém se Nejvyšší správní soud vyjádřil k naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu. Toto odůvodnění považuje soud za dostačující a žádné nedostatky nevykazuje ani vypořádání ostatních odvolacích námitek, tudíž napadené rozhodnutí vyhodnotil soud jako plně přezkoumatelné.
14. K vlastní formulaci výroku rozhodnutí celního úřadu, pokud jde o konkrétnost jednání, jehož se měl žalobce dopustit, soud podotýká, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, „*[v]ýrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“ Popisem skutku je přitom třeba rozumět jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze právně kvalifikovat (tj. podřadit formálním znakům správního deliktu uvedeným v zákoně). Popis skutku tak musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení (obdobně viz výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 7/2009-66). Těmto požadavkům rozhodnutí celního úřadu podle názoru zdejšího soudu dostalo.
15. Soud připomíná, že žalobce byl postižen za správní delikt vymezený v § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, podle kterého platí, že „*[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky.*“ Za neznačené tabákové výrobky se přitom podle § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních považují jednotková balení cigaret, která podle odstavců 1 a 2 téhož ustanovení nelze prodávat. Pro daný případ je podstatné znění § 118c odst. 2 zákona o spotřebních daních, z něhož vyplývá, že „*[j]ednotkové balení cigaret určené k přímé spotřebě s tabákovou nálepkou odpovídající sazbě daně bezprostředně předcházející nové sazbě daně nakoupené za účelem dalšího prodeje nelze prodávat po uplynutí posledního dne druhého kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž nabyla účinnosti nová sazba daně.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Vycházejí z citované právní úpravy soud konstatuje, že výroková část rozhodnutí celního úřadu popisuje skutek, jehož se žalobce dopustil, naprosto dostatečně, neboť uvádí datum a místo jeho spáchání a konkrétní popis okolností, které ve svém souhrnu vedou k závěru o naplnění dané skutkové podstaty a znemožňují zaměnění skutku s jiným. Celní úřad totiž uvedl, že žalobce jakožto podnikající fyzická osoba minimálně dne 31. 3. 2015 na daňovém území České republiky v provozovně *Camel-Shop* v Petrovicích č. p. 69 umožnil skladování a prodej neznačených tabákových výrobků blíže specifikovaných v tabulce, které byly umístěny v prodejním regálu provozovny, přičemž tyto tabákové výrobky byly označeny tabákovými nálepkami, které odpovídaly sazbě daně bezprostředně předcházející nové sazbě daně, a proto se ve smyslu § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních považovaly za neznačené tabákové výrobky. Součástí výroku je rovněž tabulka obsahující obchodní název, počet krabiček, počet cigaret v krabičce, počet cigaret celkem a označení tabákové nálepky (písmeno). Z výroku rozhodnutí celního úřadu je tedy zřejmé, že podnikající fyzická osoba – žalobce – umožnila skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky, což přesně odpovídá skutkové podstatě § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, tudíž lze uzavřít, že celní úřad dostatečně konkretizoval, jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil i kterou skutkovou podstatu správního deliktu tím spáchal. V tomto směru proto nelze prvoinstančnímu rozhodnutí ani žalobou napadenému rozhodnutí nic vytknout.
17. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že v rozhodnutí celního úřadu chybí konkretizace zákonných povinností, které žalobce porušil. Naopak, žalobcem porušené zákonné povinnosti jsou dostatečně konkretizovány samotnou formulací skutku a odkazem na § 135zk odst. 1 písm. a) a § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních, z nichž plyne zákaz umožnit skladování či prodej neznačených tabákových výrobků. Tato žalobní námitka proto není důvodná.
18. Poté soud přistoupil k posouzení námitky, že správní orgány nedostatečně zjistily skutečný stav věci. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Mezi účastníky řízení totiž nebylo sporu o skutkovém stavu v tom směru, že v provozovně žalobce byly zjištěny tabákové výrobky s tabákovou nálepkou s označením daňové sazby písmenem „O“ v době, kdy prodej takto značených tabákových výrobků nebyl podle zákona legální, přičemž žalobce měl podle fotografické dokumentace předmětné tabákové výrobky vystaveny v prodejních regálech provozovny společně s jinými, řádně označenými tabákovými výrobky. Za podstatnou v tomto směru soud považuje skutečnost, že žalobce sám ani zjištěný výskyt předmětných cigaret s kolkem „O“ v prodejních regálech své provozovny nerozporoval. Z tohoto hlediska zjistily správní orgány skutkový stav naprosto dostatečně a jejich skutkové závěry mají oporu ve správním spisu. Žalobce ostatně ani nespecifikoval, v čem konkrétně mělo jím namítané nedostatečné zjištění skutkového stavu spočívat, resp. které konkrétní skutečnosti svědčící v jeho prospěch správní orgány nezjistily. Soud tedy neshledal v postupu správních orgánů při zjišťování skutečného stavu věci jakékoli pochybení či porušení § 3, § 50 odst. 3, 4 a § 52 správního řádu, a to tím spíše, že žalobce tyto své výhrady v žalobě formuloval toliko obecně.
19. Soud podotýká, že předmětem daného řízení je rozhodnutí vydané v řízení o správním deliktu, které je třeba důsledně odlišit od daňového řízení ve věci spotřební daně z tabákových výrobků. Celní úřad přitom vystupuje souběžně ve dvou rolích, a to jednak jako správní orgán rozhodující o správním deliktu a jednak jako správce daně rozhodující o stanovení spotřební daně. V pozici správce daně postupuje celní úřad podle daňového řádu, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

který mu mimo jiné umožňuje provádět místní šetření, jehož rámci v souladu s § 80 odst. 1 daňového řádu vyhledává důkazní prostředky a provádí ohledání u daňových subjektů a dalších osob zúčastněných na správě daní, jakož i na místě, kde je to vzhledem k účelu místního šetření nejvhodnější. Místní šetření přitom lze provádět před zahájením daňového řízení i v jeho průběhu [srov. § 78 odst. 1 a odst. 3 písm. e) daňového řádu]. Celní úřad tedy nepochybil, pokud prováděl místní šetření v době, kdy ještě nebylo zahájeno žádné řízení, ani tímto postupem nijak nezasáhl do žalobcova práva na spravedlivý proces.

20. K námitce žalobce zpochybňující protokol o místním šetření jako důkaz v řízení o správním deliktu soud připomíná, že podle § 51 odst. 1 správního řádu „[k] provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“ Vycházejí

z citovaného ustanovení má soud za to, že nic nebrání užití protokolu o místním šetření provedeném v souladu s § 80 až 84 daňového řádu jako důkazu v řízení o správním deliktu. Žalobce se přitom mylí, pokud se domnívá, že z tohoto protokolu bylo možno zjistit toliko předběžné informace k důvodnosti zahájení řízení. Naopak, z protokolu o místním šetření (který obsahuje i vyjádření žalobce) ve spojení s pořízenou fotodokumentací a s prohlášením žalobce při ústním jednání konaném dne 15. 1. 2016, že všemu porozuměl a k věci se nechce dále vyjádřit, lze zjistit veškeré skutkové okolnosti potřebné pro rozhodnutí o správním deliktu. Žalobce ostatně ani skutkový stav nijak nezpochybňoval, a proto soudu není zřejmé, z jakého důvodu poukazuje na údajnou nedostatečnost provedeného dokazování a namítá, že měl být vyslechnut. V kontextu zmíněného žalobcova prohlášení při ústním jednání a s přihlédnutím k tomu, že žalobce nijak nezpochybnil klíčové zjištění, že v jeho provozovně se nacházely předmětné cigarety s kolkem „O“ v době, kdy se již nesměly prodávat, shledal soud námitky nedostatečnosti dokazování a absence výslechu žalobce účelovými.

21. Soud dále podotýká, že již v průběhu místního šetření byl žalobce důsledně, řádně a obsáhle poučen o svých právech a povinnostech, a to včetně práva na tlumočníka a práva jednat v jazyce své národnostní menšiny. Soud proto zásadně nesouhlasí s tvrzením žalobce, že byl omezen na právu na jednání ve svém rodném jazyce. K žádnému takovému omezení nedošlo ani v řízení o správním deliktu ani při místním šetření, které mu předcházelo. Žalobce obdržel příslušná poučení a bylo výhradně na něm, zda a jak se jimi bude řídit; přítomnost tlumočníka žalobce při místním šetření nepožadoval. Skutečnost, že poskytnutým poučením porozuměl, žalobce potvrdil podpisem na protokolu o místním šetření; dostatečnou znalost českého jazyka pak projevil tím, že odpovídal na otázky pokládané pracovníky celního úřadu. Pokud by žalobce něčemu v průběhu místního šetření neporozuměl, nic mu nebránilo v tom, aby tuto skutečnost ve svém jazyce zaznamenal do protokolu o místním šetření, který mu byl předložen k podpisu, případně aby tento protokol nepodepsal; nic takového žalobce neučinil. Další poučení o právu na tlumočníka žalobce obdržel v rámci oznámení o zahájení řízení ze dne 21. 12. 2015. Pokud jde o tvrzené porušení práva na právní pomoc, soud konstatuje, že toto právo je ve správním řízení primárně realizováno prostřednictvím poučovací povinnosti správních orgánů, která musí být prováděna v takovém rozsahu, aby účastník řízení neutrpěl újmu na svých procesních právech. Soud opakuje, že celní úřad podával žalobci poměrně podrobná

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poučení o jeho právech. Celní úřad rovněž žalobci nebránil v tom, aby si pro dané řízení zvolil právního zástupce, což také žalobce po vydání rozhodnutí celního úřadu učinil. Soud proto nepřisvědčil námitkám porušení práva na právní pomoc a na jednání v mateřském jazyce.

22. Námitky poukazující na údajné porušení § 2 odst. 3, § 4 odst. 2, 4 a § 37 správního řádu žalobce nijak blíže nespecifikoval, a proto se jimi soud nemohl podrobněji zabývat a toliko obecně konstatuje, že v tomto směru žádné pochybení správních orgánů neshledal. Totéž se týká i žalobcova nekonkrétního tvrzení, že správní orgány vyložily zjištěný skutkový stav v jeho neprospěch. Nic takového soud nezjistil. Lze proto uzavřít, že námitka porušení práva na spravedlivý proces není důvodná.
23. K námitce žalobce ohledně nenaplnění materiálního znaku správního deliktu soud konstatuje, že za správní delikt je označeno protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o správním deliktu se tedy zkoumá, zda je jednání pachatele v rozporu se zákonem z důvodu porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za správní delikt je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky správního deliktu, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za správní delikt, naplňují v běžně se vyskytujících případech materiální znak správního deliktu, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku správního deliktu došlo vždy, když je naplněn formální znak správního deliktu zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty správního deliktu, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku správního deliktu, a takové jednání potom nemůže být označeno za správní delikt. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62, a ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Afs 64/2018-72, oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval naplněním materiálních znaků správního deliktu.
24. V projednávané věci bylo mimo jakoukoli pochybnost zjištěno, že žalobce předmětné cigarety s kolkem „O“ nejen skladoval, ale vystavil je i v prodejních regálech v provozovně společně s jinými, řádně značenými tabákovými výrobky. Je na místě zdůraznit, že žalobce ani kategoricky nepopíral, že se popsání jednání dopustil, naopak uvedl, že cigarety jsou jeho. Věděl o tom, že jednotkové balení cigaret označené písmenem „O“ na tabákové nálepce se po datu 1. 3. 2015 nesmí nabízet ani skladovat, ale nepodal žádost o úřední dozor nad zničením vrácených tabákových nálepek společně se soupisem. Z uvedeného je zřejmé, že jednáním žalobce došlo k naplnění znaků zákonem označených za zakázané (porušení povinnosti při značení tabákových výrobků), tedy formální stránky správního deliktu, i k naplnění materiální stránky správního deliktu, neboť jednání žalobce nevykazovalo takové okolnosti, které by vyloučily porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti na řádném výběru daní.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Žalobce nerozporoval, že je podnikající fyzickou osobou. Ze skutkových zjištění správních orgánů vyplývá, že předmětného správního deliktu se měl dopustit právě v přímé souvislosti se svým podnikáním. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že v případě správních deliktů, kterých se dopustí právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby v přímé souvislosti s jejich podnikáním, není na rozdíl od přestupků či trestných činů zavinění v jakékoli formě hodnotícím znakem pro posouzení odpovědnosti za takové jiné správní delikty. U správních deliktů platí princip objektivní odpovědnosti. V případě objektivní odpovědnosti tedy právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby odpovídají bez ohledu na subjektivní stránku daného případu za porušení právní povinnosti, které naplňuje formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu. Tvrzení žalobce, že předmětné cigarety s kolkem „O“ pouze zapomněl v regálech se zbožím a že nová sazba v době kontroly platila pouhých několik týdnů, proto nemá z hlediska naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu žádný význam, neboť se vztahuje k otázce zavinění, která není relevantní. Jediným způsobem, jak se může právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba zbavit odpovědnosti za správní delikt, je prokázání existence liberačního důvodu obsaženého v daném případě v § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních, tedy že prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
26. Zůstává tedy postavit na jisto, zda žalobce předmětné tabákové výrobky ve své pronajaté provozovně skladoval ve smyslu zákona o spotřebních daních a zda vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby případnému protiprávnímu jednání či stavu zabránil. V dané věci je nesporné, že předmětné cigarety s kolkem „O“ byly v provozovně žalobce, kterou aktivně užívá jako prodejnu, nalezeny a nebyly řádně značeny podle zákona o spotřebních daních.
27. Otázkou výkladu pojmu „skladování“ pro účely zákona o spotřebních daních se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007-85, publ. pod č. 2533/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro závěr, že konkrétní osoba „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla, měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Rovněž Nejvyšší správní soud konstatoval, že za osobu, která „skladuje“ vybrané výrobky, tak může být považován i ten, kdo má výrobky pouze v detenci. Detentorem věci je ten, kdo ji fakticky ovládá, aniž by musel mít vůli nakládat s věcí jako s vlastní. Podle názoru zdejšího soudu žalobce jednoznačně fakticky ovládá veškeré zboží v provozovně, navíc výslovně uvedl, že předmětné cigarety s kolkem „O“ byly jeho. Soud proto shledal, že žalobce „skladoval“ předmětné tabákové výrobky ve smyslu, v jakém je nutno tento termín chápat ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o spotřebních daních.
28. Vzhledem k výše uvedenému je podle názoru soudu nepochybné, že žalobce naplnil veškeré znaky skutkové podstaty správního deliktu proti značení tabákovými nálepkami podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Žalobce se ani nepokusil prokázat existenci liberačního důvodu uvedeného v § 135zzf odst. 1, 3 zákona o spotřebních daních. Z toho důvodu nejsou pro rozhodování ve správním řízení relevantní informace o vlastnictví, držbě či nabytí, ale pouze fakt, že neznačené tabákové výrobky byly v době kontroly v provozovně žalobce nalezeny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že výše uložené sankce byla nedostatečně a paušálně odůvodněna, přičemž by postačilo zabavení zboží místo uložené pokuty. Podle § 135zk odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních se za správní delikt, jehož se žalobce prokazatelně dopustil, uloží pokuta od 50 000 Kč do 10 000 000 Kč. Stanovením minimální výše sankce určil zákonodárce společenskou škodlivost, která je v případě nakládání s neznačenými tabákovými výrobky obecně velmi vysoká. Zákon přitom nejen neumožňuje od uložení sankce upustit a rozhodnout toliko o zabavení vybraných výrobků, nýbrž ukládá celnímu úřadu povinnost stanovit pokutu minimálně ve výši 50 000 Kč. Žalobce by si měl uvědomit, že správní orgány jsou povinny postupovat podle zákona a nemají možnost se od jeho jednoznačného znění nijak odchýlit.
30. Pokud byla žalobci uložena sankce na samé spodní hranici zákonné škály, je podle názoru soudu zcela na místě považovat takovou sankci za nízkou vzhledem k možnostem, které jsou správním orgánům dány, když maximální výše pokuty činila až 10 000 000 Kč. Soud neshledal žádné skutečnosti, které by bylo možno považovat za porušení pravidel správního trestání ve vztahu ke stanovení výše trestu, a konstatuje, že správní orgány zhodnotily veškeré relevantní skutečnosti. Za situace, kdy ani případné zjištění nepřiměřenosti uložené sankce nemohlo vést k upuštění od jejího uložení či k jejímu stanovení v nižší výměře, neboť ta odpovídala samé spodní hranici zákonného rozpětí, soud dodává, že námitky žalobce o krátkém trvání platnosti nové sazby daně v době kontroly, o údajně mizivé společenské škodlivosti a malých následcích žalobcova deliktního jednání (nízkém rozdílu mezi zaplacenou daní a daní, jež měla být zaplacená, tj. 63 Kč), o dosavadní beztrestnosti žalobce, o absenci úmyslu obcházet zákon a o údajném likvidačním charakteru sankce, jsou zcela bezpředmětné, neboť nižší sankce žalobci uložena být nemohla. Tvrzeň likvidační charakter uložené pokuty navíc žalobce nijak nedoložil. Žalobcem v této souvislosti zmiňovanou judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, upozorňující na nutnost hledat spravedlivé řešení a nepřipustit formalistický přístup, zdejší soud s ohledem na zákonem jednoznačně nastavené mantinely pro určení výše sankce, které byly správní orgány povinny respektovat a které dodržely, vyhodnotil jako nepřiléhavou.
31. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu proti značení tabákovými nálepkami podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, a uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. K požadavku žalobce, aby soud případně uloženou sankci modifikoval, je třeba připomenout, že podle § 78 odst. 2 s. ř. s. lze v rámci soudní moderace trestu od uložené sankce upustit nebo ji snížit výhradně v mezích zákonem dovolených. Jak již bylo vysvětleno výše, zákon o spotřebních daních v případě správního deliktu proti značení tabákových výrobků, jehož se žalobce dopustil, neumožňoval ani upuštění od uložení sankce, ani stanovení sankce ve výměře nižší, než jakou žalobci předsal celní úřad, jehož rozhodnutí žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil. Soud, který se při případné moderaci musí pohybovat výhradně v mezích stanovených zákonem, proto nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oprávněn sankci uloženou na samé spodní hranici zákonného rozpětí snížit, ani od jejího uložení upustit. Ani v tomto ohledu tak soud nemohl žalobě vyhovět.

33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. prosince 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.